

Aina Garcia Carbó

El cor heretge

Premi València Nova
Alfons el Magnànim
de Poesia

No tornaré a fer cap tipus de pregunta,
sé que estic destinada a ser la veu dels meus fets
i el meu somni és la pròpia defensa.
Ací em lliure i no em pesa:
soc culpable.

LLIBERTAT

Poema afegit

Sota el pit tinc la textura,
estimat perfil sense costura,
batec que em carrega l'embranchida.

ASSUMPCIÓ

Accepte el repte al capdavant
assumint amb vigor la decisió:
seré capacitat, o força o influència,
o possibilitat o domini, o crida o resistència,
seré concepte o seré imatge, o acta o conseqüència,
però per damunt de tot, soc present i futur,
llur possessió i tinença de ningú més
que jo mateixa.

I
Set i desfici

Ja no vesteixo capa
per ésser foc nocturn
ni festa de dissabte.
Ja no.

Felícia FUSTER

S'HA REVIFAT OBSCUR EL FRED

S'ha revifat obscur el fred
i al despertar les parpelles eren fosques.
M'han llançat al pou gelat,
profund i abrupte,
però el que no sabien
és que he caigut en gràcia.

¿Quina aspra conspiració,
sublevada pregunta, quin conjurat complot
ha sagnat entre nosaltres i ha desfet
els somnis a la set?

No. Més no.

Cavalca la nit a lloms del crit i de la resistència
el cant que aclama i anuncia la torxa,
perfum que a totes il·lumina i agermana.

Es vaticina el presagi a colps de ferradura,
s'ha despertat primitiva la bèstia i no hi haurà essència
a qui no empremte sutura.

Prou. Més no. Atureu-vos.
Deslligada de l'absència, de l'esma i la perduda
emprenc el camí amazònic al gust sentit dels meus principis,
decidida manera d'escoltar l'ànima,
assumisc el deler per la llibertat que em declama.

M'impute
per lluitar la vida al cor de la síl·laba
que em dibuixa la pell i brota a les axil·les,
per incendiar el murmuri i produir soroll,
per lliurar la fera i alleujar ferides.

Cedisc
per intentar convergència i adhesió
amb els tractes de la gola,
per avivar l'eco de cada vibrant respiració,
per esbrinar nervi ocult, acció, a l'ombra del defici.

Ho al·legue, ho rendisc, ho depose,
el clam, el nervi, l'anhel, la revolta,
veniu,
és l'única cosa que sé segur,
habitarà per sempre a casa nostra.
Allà, podreu trobar-me.